

I.2. ESTAT ESPANYOL (BOE D'1 DE GENER A 30 DE JUNY DE 1994)

Joan Ramon SOLÉ I DURANY

Cap de la Secció d'Ús Oficial de la Llengua Catalana
de la Direcció General de Política Lingüística

Estatuts d'autonomia

En aquest àmbit cal esmentar les lleis orgàniques següents:

Llei orgànica 1/1994, de 24 de març (BOE núm. 72, del 25 de març; correcció d'errades al BOE núm. 90, de 15 d'abril de 1994), de reforma dels articles 10, 11, 12, 13 i 18 de la Llei orgànica 7/1981, de 30 de desembre, de l'Estatut d'autonomia del Principat d'Astúries. Aquest Estatut manté en primer lloc, pel que fa a la llengua, la referència competencial de l'article 10, lletra *n*, que vam reproduir a les notes del núm. 2, pàg. 152, la qual referència passa a pertànyer al mateix article 10, apartat 15. Com a complement d'aquelles notes, diguem que tant l'Estatut del 1981 com la reforma que comentem reserven al Principat la competència sobre les denominacions dels municipis (*concejos* a la Llei orgànica i *conceyos* en asturià).

Llei orgànica 4/1994, de 24 de març (BOE núm. 72, de l'endemà), de reforma de l'Estatut d'autonomia de la Regió de Múrcia. Aquest estatut no fa cap referència lingüística. El nou article 10.1.15 recull la competència exclusiva que figurava amb la lletra *m* en la versió anterior, i que es refereix al «Foment de la cultura i de la investigació, amb especial atenció a les seves manifestacions i interessos regionals».

Llei orgànica 6/1994, de 24 de març (BOE núm. 72, del 25), de reforma de l'Estatut d'autonomia d'Aragó. Manté les referències lingüístiques que ja es van transcriure en les notes de legislació del núm. 2 de la revista, pàg. 152. La referència, però, de l'article 35.1.23 passa a ser al 35.1.22. Semblantment s'esdevé amb la Llei orgànica 9/1994, de 24 de març (BOE núm. 72, del 25; correcció d'errades al núm. 90, de 15 d'abril), de reforma de l'Estatut d'autonomia per a les Illes Balears. En l'article 10 es diu el següent: «La Comunitat Autònoma té la competència exclusiva en les matèries següents: [...] 20. El foment de la cultura, de la investigació i de l'ensenyament de la llengua de la Comunitat Autònoma». Aquesta competència ja existia en el text anterior de l'Estatut amb el número 21 del mateix article, però la reproduïm per tal com va ser omesa de les notes

del número 2 d'aquesta revista. Així mateix, encara que no faci una referència explícita a la llengua, cal tenir en compte el nou article 15.1 que diu que «Correspon a la Comunitat Autònoma la competència de desenvolupament legislatiu i execució de l'ensenyament en tota la seva extensió, nivells i graus, modalitats i especialitats [...]».

Llei orgànica 8/1994, de 24 de març (BOE núm. 72, de 25 de març), de reforma de l'Estatut d'autonomia d'Extremadura. No fa cap referència lingüística. Citem l'article 7.1.15 que tant en la seva actual versió com en l'anterior estableix la competència exclusiva sobre «El foment de la cultura i defensa del dret dels extremanys a les seves peculiaritats culturals».

Corts Generals

En aquest àmbit cal esmentar el Text refós de 4 de maig de 1994 (BOE núm. 114, del 13) del Reglament del Senat, aprovat per la Mesa del Senat, havent estat escoltada la Junta de Portaveus en la seva reunió del dia 3 de maig de 1994. L'article 11 *bis* (per què hi ha articles *bis* en un text refós?) diu que «En la seva primera intervenció davant el Ple de la Cambra, el President podrà utilitzar el castellà i les altres llengües que tinguin el caràcter d'oficials en alguna Comunitat Autònoma, d'acord amb la Constitució i l'Estatut d'autonomia corresponent. En aquest supòsit, el contingut de la intervenció esmentada serà idèntic en les diferents llengües». L'article 56 *bis* 7 diu que «1. La Comissió General de les Comunitats Autònomes celebrarà un cop l'any i preceptivament abans que finalitzi el primer període de sessions, una sessió l'únic punt de l'ordre del dia de la qual serà dedicat a efectuar un balanç de la situació de l'Estat de les Autonomies. Després del debat corresponent, es podran presentar mocions, a l'empara del que disposa aquest Reglament. 2. Les intervencions que es produeixin en aquesta sessió de la Comissió General de les Comunitats Autònomes podran dur-se a terme en qualsevol de les llengües que, amb el castellà, tinguin el caràcter d'oficials en alguna comunitat autònoma, d'acord amb la Constitució i l'Estatut d'autonomia corresponent. En el *Diari de Sessions* es reproduiran totes íntegrament en castellà i en la llengua en què s'hagin fet». La disposició addicional quarta diu que «Els ciutadans i les institucions podran adreçar-se per escrit al Senat en qualsevol de les llengües espanyoles que, amb el castellà, tinguin caràcter oficial en la seva Comunitat Autònoma. En aquest supòsit la Cambra en facilitarà la traducció als efectes de la seva tramitació corresponent».

Aquest text refós recull la reforma del Reglament del Senat d'11 de gener de 1994 (BOE núm. 16, del 19), pel que fa a la potenciació de la seva funció territorial. En aquest darrer text les referències lingüístiques que hem transcrit apareixen en els articles 11 *bis*, 62 i disposició addicional quarta.

Cultura

Dins d'aquest període cal destacar positivament la Llei 17/1994, de 8 de juny (BOE núm. 138, del 10), de protecció i foment de la cinematografia. Aquesta Llei substitueix el Reial decret-llei 19/1993, de 10 de desembre, de mesures urgents per a la cinematografia, citat en la *Crònica* del número anterior, pàg. 106 i 107. Reproduïm els fragments de la Llei que es refereixen a aspectes lingüístics, i que són molt semblants als textos del Reial decret-llei que vam reproduir.

En el paràgraf segon de l'exposició de motius es diu que «Són diverses les raons que justifiquen la Llei present. És urgent i necessari equiparar l'obra cinematogràfica dels països membres de la Unió Europea a l'obra cinematogràfica espanyola i resulta convenient flexibilitzar el compliment de la quota de pantalla per part dels exhibidors. És inajornable igualment adaptar la quota de distribució a les exigències del mercat, establint per a aquesta mesura una vigència màxima de cinc anys, a partir de la promulgació de la Llei present, de manera que al final d'aquest període es liberalitzi plenament el doblatge de pel·lícules de països tercers a les llengües oficials espanyoles». A continuació fan referència a les llengües els articles següents: «Article 6 [5 del Reial decret-llei] *Quota de pantalla*. 1. Les sales d'exhibició cinematogràfica estaran obligades a programar dintre de cada any natural obres cinematogràfiques comunitàries [aquest mot també figurava en el Reial decret-llei però en la transcripció el vam ometre per error] en versió original o doblades en forma tal que, en concloure cada any natural, s'hagi observat la proporció següent entre els dies d'exhibició d'aquelles i els de pel·lícules de països tercers en versió doblada a qualsevol llengua oficial espanyola: a) Un dia pel cap baix d'obra cinematogràfica comunitària per cada dos d'exhibició de pel·lícules de països tercers en versió doblada a qualsevol llengua oficial espanyola, en les ciutats amb població superior a 125.000 habitants. b) Un dia pel cap baix d'obra cinematogràfica comunitària per cada tres dies d'exhibició de pel·lícules de països tercers en versió doblada a qualsevol llengua oficial espanyola, en les ciutats amb població inferior a 125.000 habitants. Article 7 [del Reial

decret-llei]. *Quotes de distribució cinematogràfica*. 2. Per distribuir una obra cinematogràfica de nacionalitat de països tercers en versió doblada serà requisit imprescindible l'obtenció prèvia de la llicència corresponent. S'entendrà per versió doblada la que s'exhibeix en una llengua distinta de les reconegudes com a oficials en el territori del país que atorga nacionalitat a la pel·lícula. 3. Les empreses distribuïdores tindran dret a l'obtenció de dues llicències de doblatge a qualsevol llengua oficial espanyola de pel·lícules de països tercers per cada obra cinematogràfica de qualsevol Estat membre de la Unió Europea, que acreditin tenir contractada per a la seva distribució a Espanya en les condicions següents: a) La primera llicència s'obtindrà quan s'acrediti que l'obra cinematogràfica comunitària ha assolit uns ingressos bruts en taquilla de 20.000.000 de pessetes. b) [modificat respecte al Reial decret-llei]. La segona llicència s'obtindrà quan l'obra cinematogràfica comunitària ha assolit uns ingressos bruts en taquilla de 30.000.000 de pessetes, i s'hagi exhibit, almenys, en dues llengües oficials espanyoles, i d'acord amb les condicions que es fixin reglamentàriament. 4. L'obtenció de llicències de doblatge no serà necessària quan es tracti de pel·lícules de països membres del Consell d'Europa qualificades per l'organisme estatal o autonòmic competent com a especialment recomanades al públic infantil i es doblin a dues llengües oficials espanyoles en les comunitats autònomes amb més d'una llengua oficial espanyola. Article 8 [afegit respecte al Reial decret-llei]. *Criteris lingüístics*. El Govern podrà modificar les quotes de pantalla i de la seva distribució, establint normes més àmplies o més restrictives, en especial d'acord amb criteris lingüístics, quan ho consideri necessari per complir objectius de política lingüística i sempre que respectin el dret comunitari, un cop escoltades les Comunitats Autònomes concernides. Disposició addicional primera [semblant a l'única del Reial decret-llei]. *Facultats de modificació pel Govern*. [...] En les comunitats autònomes amb més d'una llengua oficial espanyola el Govern, un cop escoltades les comunitats autònomes concernides, podrà a més adaptar les modalitats de compliment a què es refereixen els articles 5 i 6 d'aquesta Llei».

A més d'aquesta disposició, convé d'esmentar tres ordres de 23 de febrer de 1994 (BOE núm. 53, de 3 de març), que fan públiques les convocatòries d'ajudes següents per a 1994:

— A l'edició de llibres espanyols. «Article 1r. La present ordre té per objecte convocar per a 1994 la concessió d'ajudes a l'edició, en qualsevol de les llengües oficials espanyoles, d'obres que contribueixin a l'enriquiment del nostre patrimoni bibliogràfic.»

— A la traducció i edició entre les llengües oficials espanyoles d'obres d'autors espanyols corresponents a 1994. «Article 1r. La present ordre té per objecte convocar per a 1994 la concessió d'ajudes a editors amb la finalitat de promoure la intercomunicació de les distintes cultures espanyoles, mitjançant la traducció i edició en qualsevol llengua oficial espanyola d'obres d'autors espanyols escrites originàriament i publicades en qualsevol altres de les llengües espanyoles.»

— A la traducció i edició en llengües estrangeres d'obres literàries o científiques d'autors espanyols. «Article 1r. La present ordre té per objecte convocar per a 1994 la concessió d'ajudes a editors amb la finalitat de promoure la difusió de la cultura espanyola mitjançant l'edició, en qualsevol llengua estrangera, d'obres literàries o científiques d'autors espanyols, escrites i publicades originàriament en qualsevol de les llengües espanyoles.»

Ensenyament

En aquest àmbit cal esmentar dues ordres de 27 de desembre de 1993 (BOE núm. 6, de 7 de gener de 1994), per les quals es convoca concurs per a la selecció de centres públics d'ensenyaments no universitaris que desitgin desenvolupar projectes educatius que integrin els mitjans següents:

— La primera, mitjans informàtics en tals ensenyaments en la fase d'extensió del Projecte Atenea.

— La segona, mitjans àudio-visuals en tals ensenyaments en la fase d'extensió del Projecte Mercurio.

Tant els preàmbuls com els articles 8.2 fan referència al fet que els centres en els quals s'escolaritzin alumnes que pertanyin a minories ètniques o culturals, entre altres casos, seran objecte d'atenció prioritària en aquesta convocatòria. L'annex I de totes dues ordres fan referència a projectes de «Llengua i Literatura Espanyola» i a projectes d'«Idioma Estranger». També fan referència a projectes de «Llengua Catalana i Literatura en Centres de les Illes Balears [...]» (punts 1.8, 1.9 i 1.10).

Etiquetatge

En aquest àmbit cal continuar blasmant, com ja és tradicional en aquest apartat de les cròniques, la imposició sistemàtica del castellà, directament o remetent a les normes generals d'etiquetatge:

Reial decret 1904/1993, de 29 d'octubre (BOE núm. 36, d'11 de febrer de 1994). Estableix les condicions sanitàries de producció i comercialització de productes carnis i d'altres determinats productes d'origen animal. Annex B, capítol 5è., punt 4: remet al Reial decret 212/1992, de 6 de març (RLD núm. 18, pàg. 281).

Reial decret 2236/1993, de 17 de desembre (BOE núm. 42, de 18 de febrer de 1994). Regula l'etiquetatge i el prospecte dels medicaments d'ús humà. «Article 2. *Garanties d'identificació i informació per a l'ús racional del medicament*. 2.2. Els textos es presentaran, almenys, en la llengua espanyola oficial de l'Estat. A més, també es podrà redactar en altres idiomes, sempre que en tots ells figuri la mateixa informació. En aquests casos s'hi acompanyarà la documentació acreditadora de la fidelitat de la traducció.»

Reial decret 124/1994, de 28 de gener (BOE núm. 45 de 22 de febrer de 1994), pel qual es regula l'etiquetatge i la informació referent al consum d'energia i altres recursos dels aparells d'ús domèstic. Imposa el castellà indirectament remetent, «pel que fa a la llengua» de l'etiqueta que es preveu, a l'article 8.1 del Reial decret 1468/1988, de 2 de desembre (RLD núm. 13, pàg. 225 i 226).

Funció pública

Administració de l'Estat

Dins d'aquest període han aparegut concursos de trasllat a places de comunitats autònomes amb llengua diferent del castellà. Com vam dir en l'apartat homòleg de la *Crònica* del número anterior, trobem unes convocatòries on apareix el coneixement de la llengua pròpia com a mèrit i altres que no. Cal lamentar el criteri de l'Ordre de 7 d'abril de 1994 (BOE núm. 93, del 19), per la qual es convoca concurs per a la provisió de llocs de treball en el Ministeri de Treball i Seguretat Social (Institut Nacional de Seguretat i Higiene en el Treball), ja que a les places demanen coneixements d'anglès, francès o alemany, incloses les que hi ha per a Barcelona, però en aquestes no es preveu ni tan sols que també hi meriti el català. Mentre que en cap de les convocatòries d'aquest Ministeri no es valora la llengua, i per tant s'infringeix la normativa que prescriu aquesta valoració, en les del Ministeri d'Economia i Hisenda sí que trobem la meritació de la llengua en les places on pertoca.

Com en les cròniques anteriors, en les convocatòries de selecció trobem una clàusula semblant a la que hem anat reproduint. Així, el punt 9.3 de dues resolucions, l'una de 22 d'abril, per la qual es convoquen proves selectives per a l'ingrés en el cos de lletrats de l'Administració de la Seguretat Social, i l'altra de 25 d'abril de 1994 (totes dues del BOE núm. 103, del 30), per la qual es convoquen proves selectives per a l'ingrés en el cos d'intervenció i comptabilitat de l'Administració de la Seguretat Social, diu que «Les administracions públiques, a través de l'INAP i en col·laboració amb els centres de formació de funcionaris competents [sic], vetllaran per la formació dels aspirants seleccionats en el domini de la llengua oficial de les comunitats autònomes en les quals tinguin destinació». Trobem altres convocatòries on apareix una clàusula semblant.

Ni tan sols no fa aquesta minsa referència lingüística la Resolució de 8 d'abril de 1994 (BOE núm. 93, del 19), per la qual es convoquen proves selectives per a l'ingrés en l'escala tècnica de la Prefectura Central de Trànsit.

Administració de Justícia

Pel que fa al personal al servei de l'Administració de Justícia, continua el mateix sistema de valoració de sis anys d'antiguitat per a l'acreditació del coneixement de la llengua pròpia diferent del castellà, amb la clàusula que tornem a recordar: «Per a la provisió de places en comunitats autònomes que tinguin llengua oficial pròpia, el coneixement oral i escrit d'aquella, degudament acreditat per mitjà de certificació oficial, comportarà un reconeixement, només a aquests efectes, de sis anys d'antiguitat, a més dels que tingués el funcionari». Aquesta clàusula apareix en les convocatòries següents, de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia del Govern de l'Estat:

Resolució de 24 de gener de 1994 (BOE núm. 27, d'1 de febrer). Anuncia concurs de trasllat per a provisió de places vacants de la categoria 3.ª del cos de secretaris judicials. Norma 4.^a

Resolució de 14 de febrer de 1994 (BOE núm. 51, d'1 de març), per la qual s'anuncia concurs de trasllat per a la provisió de secretaris vacants de jutjats de menors entre secretaris judicials de la segona i tercera categories. Norma 4.^a

Resolució de 7 d'abril de 1994 (BOE núm. 96, del 22), per la qual s'anuncia concurs de trasllat per la provisió de places vacants de la categoria segona del cos de secretaris judicials. Norma 4.^a

Resolució de 25 d'abril de 1994 (BOE núm. 102, del 29), per la qual s'anuncia concurs de trasllat per la provisió de places vacants de la categoria primera del cos de secretaris judicials. Norma 4.^a

Administració local

En aquest àmbit cal esmentar les disposicions següents:

Resolució de 31 de gener de 1994 (BOE núm. 33, de 8 de febrer) de l'Institut Nacional d'Administració Pública, per la qual es convoquen proves selectives per a l'accés a la subescala de secretaria-intervenció, de l'escala de funcionaris d'Administració local amb habilitació de caràcter estatal. La base 1.3 preveu un «Quart exercici voluntari i de mèrit: Els aspirants que hagin superat els exercicis eliminators podran sotmetre's a una prova per acreditar el coneixement d'altres llengües espanyoles, diferents del castellà, que tinguin caràcter oficial en alguna comunitat autònoma. Aquells qui ho desitgin podran també sol·licitar d'examinar-se d'idiomes estrangers. Aquest exercici consistirà a efectuar, per escrit, traduccions directes i inverses, sense diccionari, dels idiomes i/o llengües triats per l'aspirant a la seva sol·licitud [...]». L'apartat 3.4.5 sembla explicar-nos la distinció que fa la convocatòria entre llengua o idioma que s'insinua en la base transcrita, i que ja ens havia sorprès anteriorment (RLD núm. 20, pàg. 183 i 184): «[...] els aspirants que desitgin fer el quart exercici especificaran la llengua o llengües oficials de comunitats autònomes (apartat A), o l'idioma o idiomes estrangers (apartat B) dels quals desitgin examinar-se». L'apartat 7.1.b, especifica com es qualificaran els «idiomes i/o les llengües», els quals es puntuaran cadascun d'una manera igual. No sabem de l'existència d'aquesta peregrina distinció ni en el dret ni en la filologia, i atès que tampoc no li veiem cap raó pràctica, tal vegada hauríem d'esbrinar-ne fonaments purament ideològics.

Resolució de 26 de febrer de 1994 (BOE núm. 57, de 8 de març), de la Direcció General de la Funció Pública, per la qual s'efectua la publicació conjunta de convocatòries de concurs ordinari per a la provisió de llocs de treball reservats a funcionaris de l'Administració local amb habilitació de caràcter estatal, rectificada per la Resolució de 23 de març de 1994 (BOE núm. 75, del 29). Les referències lingüístiques són a conseqüència de la Llei 10/1993, referenciada a la crònica del núm. 20 d'aquesta revista, pàg. 182 i 183. Així, la base quarta (*Documentació*) de la Resolució diu que «per prendre part en el concurs els participants han de

presentar», entre altres, «a) [...] Documentació justificativa de reunir el requisit de coneixement de la llengua de la comunitat autònoma respectiva, si s'escau». La base novena (*Exclusions*) diu que el tribunal efectuarà, entre altres i si s'escau, les exclusions de concursants que escaiguin pel que fa als «que no acreditin el nivell de coneixement de la llengua, exigint per la convocatòria respectiva». La base següent (*Entrevista*) preveu que aquesta pugui servir, entre altres coses, per comprovar el coneixement de la llengua. En la descripció de les places que conté la resolució n'hi veiem que exigeixen el requisit del coneixement de la llengua.

Reial decret legislatiu 2/1994, de 25 de juny (BOE núm. 154, del 29), de modificació de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local (referenciada a la *Crònica* del núm. 6, pàg. 204) i del Reial decret legislatiu 781/1986, de 18 d'abril (referenciat a la *Crònica* del núm. 8, pàg. 218), pel qual s'aprova el text refós de les disposicions legals vigents en matèria de règim local. En primer lloc el Reial decret legislatiu modifica l'article 99.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, d'acord amb la disposició addicional novena de la Llei 22/1993, de 29 de desembre, referenciada a la *Crònica* del número anterior, pàg. 128. Ni l'article 99.1 de la Llei 7/1985 ni la disposició addicional novena esmentada no van ser reproduïts en les cròniques que van referenciar aquestes disposicions perquè no feien al·lusió a aspectes lingüístics, però l'actual article 99.1 de la Llei 7/1985, segons la nova redacció que li dona el Reial decret legislatiu 2/1994, sí que es refereix a aspectes lingüístics. Recordem que la disposició addicional vuitena de la Llei 31/1991, de 30 de desembre (RLD núm. 18, pàg. 288 i 289) va incorporar previsions lingüístiques a l'article 99.1 esmentat, que van ser consolidades per la Llei 10/1993, de 21 d'abril (RLD núm. 20, pàg. 182 i 183). Recordem encara que l'article 99 de la Llei 7/1985 es refereix a la provisió de places de funcionaris d'administració local amb habilitació de caràcter estatal. Atès que la disposició addicional novena de la Llei 22/1993 atribueix a les comunitats autònomes un 10 % dels mèrits específics que poden acreditar aquests funcionaris per obtenir una plaça, això obligava a modificar el repetit article 99.1 de la Llei 7/1985, que regula aquesta qüestió. Per tant, la regulació lingüística que preveia la Llei 10/1993 resta intacta, però no els paràgrafs de l'article que la conté, els quals han quedat redactats com segueix:

«[...]»

»Les corporacions locals aprovaran les bases del concurs, amb inclusió dels mèrits específics que puguin establir els determinats per la seva Comunitat Autònoma [*sic*; cal esperar una correcció d'errades], com també

el coneixement de la seva llengua oficial pròpia en els termes previstos en la legislació autonòmica respectiva.»

«[...]»

»El Ministeri per a les administracions públiques efectuarà, supletòriament, la convocatòria anual dels llocs de treball vacants reservats a concurs no convocats per les corporacions locals, en funció dels mèrits generals i els de valoració autonòmica i d'acord amb els de les comunitats autònomes respecte al requisit del coneixement de la llengua pròpia.»

Ensenyament

En aquest àmbit cal esmentar les disposicions següents:

Ordre de 28 de febrer de 1994 (BOE núm. 57, de 8 de març). S'estableix el procediment per a la provisió de vacants de personal funcionari docent a l'estranger. L'article 3 diu que el procediment de selecció de candidats a les vacants de personal docent a l'estranger constarà d'una fase general i una d'específica, i que en aquesta es valoraran, entre altres mèrits específics adequats a les característiques del lloc, «1r. el nivell de coneixement d'una de les llengües d'ús del país en el qual estigui situada la plaça a la qual aspirin o, si no les sap, d'una llengua diferent del castellà que sigui utilitzada en el seu àmbit geogràfic i que es determinarà en cada ordre de convocatòria. Així mateix, les convocatòries podran establir uns nivells mínims de coneixement de la llengua en funció dels diferents programes convocats dels quals s'ofereixen vacants. Quan s'esdevingui així, s'entendrà que aquells professors que siguin titulars de l'especialitat corresponent a l'idioma el nivell de coneixement del qual es requereix per ocupar la vacant, posseeixen el nivell de coneixement de l'idioma mínim exigít, amb què poden efectuar la prova d'idiomes que si s'escau s'estableixi a fi d'obtenir una puntuació més gran en la valoració d'aquest mèrit». En relació amb aquesta Ordre, trobem també la de 8 de març de 1994 (BOE núm. 61, del 12), de convocatòria específica per a la provisió de vacants de personal docent a l'estranger, els aspectes lingüístics de la qual trobem en l'apartat 3. Hi observem també que en les places per a Andorra s'exigeix el coneixement de la llengua catalana.

Ordre de 21 de març de 1994 (BOE núm. 72, del 25), per la qual es convoquen procediments selectius d'ingrés i accessos al cos de professors d'ensenyament secundari i procediment (*sic*) per a l'adquisició de noves especialitats pels funcionaris de l'esmentat cos. El punt 3.7 diu que «Els

[aspirants] que, pel fet d'haver-ho sol·licitat [...] siguin integrats en la llista d'aspirants a interinitats de la província de Balears hauran d'acreditar, davant de la Direcció Provincial del Departament, per tal de ser-hi nomenats funcionaris interins, el coneixement de la llengua catalana pròpia de la Comunitat Balear». Un cop més (vegeu la *Crònica* del núm. 20, pàg. 185) cal denunciar l'absència de la coma preceptiva, estatutària (vegeu les notes de legislació del núm. 2, pàg. 152) i prèviament debatuda que ha de figurar entre les paraules «catalanes» i «pròpia». Aquesta actitud inconstitucional, confusionària, antijurídica i acientífica sobta encara més en el Ministeri responsable de la formació dels futurs ciutadans adults. Aquest no és l'únic tipus de «coma ideològicament posada o llevada» que hem denunciat des d'aquestes pàgines, com es pot observar a la *Crònica* del núm. 18, pàg. 283.

Altres referències lingüístiques d'aquesta Ordre són les següents: «3.9. Documentació [...] D) Els aspirants que no posseïxin la nacionalitat espanyola i de conformitat amb el que disposa l'apartat 7.2.1 de l'Ordre present estiguin exempts de la realització de la prova prèvia d'acreditació del coneixement del castellà, hauran d'aportar a tal efecte el diploma superior d'espanyol [el Ministeri responsable de l'educació no respecta la terminologia constitucional] com a llengua estrangera o el certificat d'aptitud en espanyol per a estrangers expedit per les Escoles Oficials d'Idiomes. En el cas de no aportar la documentació a què es refereix el paràgraf anterior no podran ser declarats exempts i en conseqüència hauran d'efectuar la prova a què es refereix l'apartat 7.2 d'aquesta convocatòria». «6. Començament i desenvolupament de les proves. 6.1. Començament. Aquestes proves selectives començaran a partir del 27 de juny de l'any present, sense perjudici del que disposa l'apartat 7.2.1 d'aquesta Ordre en relació amb la prova prèvia d'acreditació del coneixement del castellà. [...]» «7.2. Prova d'acreditació del coneixement del castellà per als aspirants que no posseïxin la nacionalitat espanyola: / 7.2.1. De conformitat amb el que preveu l'article 26 del Reial decret 850/1993 [RLD núm. 20, pàg. 186], de 4 de juny, amb caràcter previ a la realització de les proves a què es refereixen els apartats 6.1 i 7.3 de l'Ordre present, els aspirants que no posseïxin la nacionalitat espanyola hauran d'acreditar el coneixement del castellà mitjançant una prova en la qual es comprovarà que posseïxen un nivell adequat de comprensió i expressió oral i escrita en aquesta llengua. Estan exempts de la prova a què es refereix l'apartat anterior els qui estiguin en possessió del diploma superior d'espanyol com a llengua estrangera establert pel Reial decret 826/1988, de 20 de juliol [RLD núm.

13, pàg. 232], modificat i completat pel Reial decret 1/1992, de 10 de gener [RLD núm. 18, pàg. 279], o en possessió del certificat d'aptitud en espanyol per a estrangers expedit per les Escoles Oficials d'Idiomes. [...]» La resta de l'apartat 7.2 es refereix al contingut de la prova, a la composició dels tribunals d'avaluació de la prova (7.2.3) i a la valoració d'aquesta (7.2.4). L'apartat 8.3.7, com l'any anterior (RLD núm. 21, pàg. 134 i 135) i amb la mateixa errada i tot, diu que «Els qui superin les proves selectives a les Illes Balears hauran d'acreditat el coneixement de la llengua catalana, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'Ordre de 27 de novembre de 1989, de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports del Govern Balear ('*Diario*' [sic] Oficial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, de 28 de desembre). / Els qui no posseeixin algunes de les titulacions a què es refereix l'Ordre esmentada hauran de participar en els cursos de llengua catalana que amb aquesta finalitat convoquin el Ministeri d'Educació i Ciència i la Conselleria de Cultura, Educació i Esports del Govern Balear. / La possessió de la titulació corresponent a la superació del curs a què es refereix l'apartat anterior serà requisit exigible per poder obtenir la primera destinació definitiva en Centres situats a les Illes Balears». Entre la «Documentació general que han de presentar tots els aspirants» (9.2.1), a l'apartat G figura que «els qui superin els procediments selectius a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears hauran d'acreditat el coneixement de la llengua catalana en la forma prevista en l'apartat 8.3.7 d'aquesta convocatòria». En l'annex IV, lletra B («Característiques de les qüestions de la prova escrita»), es descriuen les de la prova de «Llengua catalana i Literatura (Illes Balears)».

Ordre de 22 de març de 1994 (BOE núm. 72, del 25), per la qual es convoca concurs-oposició per a l'ingrés en el cos de mestres i adquisició de noves especialitats. L'apartat 6 regula el «Coneixement de la llengua catalana, modalitat balear». L'epígraf és pitjor que el de l'any passat («Prova de coneixement de la llengua catalana i de la cultura balear»; RLD núm. 20, pàg. 184 i 185), perquè el següent epígraf («7. Prova de coneixement de castellà per als aspirants que no posseeixen la nacionalitat espanyola»), no preveu a quina modalitat de castellà es poden acollir. L'acreditació del coneixement del castellà és prèvia i, naturalment, eliminatòria, mentre que l'acreditació del coneixement de la llengua catalana només impedeix accedir a places de les Balears els aspirants a interins (apartat 11, penúltim paràgraf). Segons l'apartat 6, ja esmentat, i el 56.e, que remet a aquell, l'acreditació del coneixement de la llengua catalana només és

un «requisit exigible per poder obtenir la primera destinació definitiva en centres situats a les Illes Balears».

Ordre de 25 de març de 1994 (BOE núm. 83, de 7 d'abril), per la qual es convoquen ajudes per a la realització d'intercanvis de professors de nivells no universitaris, dins del marc del Programa d'intercanvi de professors de la Unió Europea:

«Quart. 1. D'acord amb les directrius establertes per la Comissió de la Unió Europea, els criteris que es tindran en compte en la selecció per a la concessió de les ajudes seran els següents:

»a) Es prioritzaran aquelles sol·licituds de professors que no imparteixin llengües estrangeres, atès que el programa Lingua va adreçat específicament als professors d'idiomes.

»[...]

»2. Les sol·licituds s'avaluaran conforme al barem següent:

»[...]

»b) Coneixement d'altres llengües oficials comunitàries: Fins a dos punts.»

Registres públics

En aquest àmbit cal esmentar les disposicions següents:

Llei 1/1994, d'11 de març (BOE núm. 61, de l'endemà), sobre el règim jurídic de les societats de garantia recíproca. Encara que no faci referència directa a la llengua, constatem que l'article 5 (*Denominació social*) diu que «En la denominació social de la societat haurà de figurar necessàriament la indicació “*Sociedad de Garantía Recíproca*”, que és exclusiva d'aquest tipus social. Si s'utilitzava l'abreviatura S.G.R., haurà d'incloure's al final de la denominació. No podrà adoptar-se una denominació idèntica a la d'una altra entitat mercantil preexistent. / Cap persona, física o jurídica, no podrà, sense haver obtingut la preceptiva autorització i trobar-se inscrita en els registres corresponents, utilitzar les denominacions genèriques pròpies d'aquestes o altres que puguin induir a confusió amb elles. / El Registre Mercantil i altres registres públics no inscriuran aquelles societats la denominació de les quals s'oposi al que disposa aquest article. Quan, no obstant això, les tals inscripcions es trobin practicades, seran nul·les de ple dret, i se n'ha de procedir a la cancel·lació d'ofici o a petició de l'òrgan administratiu competent. La nul·litat esmentada no perjudicarà els drets de tercers de bona fe, adquirits de conformitat amb el contingut dels re-

gistes corresponents, la qual cosa es comunicarà, ensems, a les persones afectades». La preocupació que ens produeix aquest tipus de normes rau en el zel preconstitucional d'algun registrador mercantil, que considera que aquest tipus de normes que imposen mots concrets en les raons socials, els imposen en castellà. La possibilitat de fer ús del subterfugi consistent a aprofitar el recurs a les sigles, que ens ofereix la mateixa norma, no lleva gravetat a l'atac contra les llengües diferents del castellà perpetrat pels funcionaris que facin una tal interpretació.

Reial decret 441/1994, d'11 de març (BOE núm. 84, de 8 d'abril). S'aprova el Reglament d'adequació a la Llei 30/1992, de 26 de novembre (RLD núm. 19, pàg. 220 a 222), de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú dels procediments relatius a la concessió, manteniment i modificació dels decrets de propietat industrial. En el capítol II del Reial decret («Dels procediments d'inscripció»), l'article 3 (*Forma, lloc i data de presentació*), apartat 2, diu que «La sol·licitud i els documents i escrits restants es presentaran de conformitat amb el que disposa la seva legislació específica, d'acord amb el que assenyalen els articles 36 i 38.4 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú». Atès que l'article 36 esmentat fa referència a la llengua dels procediments, el vam transcriure a la pàg. 221 de la *Crònica* esmentada, del núm. 19 de la REVISTA. D'acord amb aquestes disposicions, sembla derogar-se la imposició de presentar en castellà la documentació per a patents i marques que fan algunes normes blasmades en aquestes cròniques. El mateix Reial decret fa una referència explícita a una sèrie de normes que cal considerar afectades per la Llei 30/1992, però no entenem per què no es fa referència a totes les normes lingüístiques anàlogues que es poden considerar afectades. Així, al final del preàmbul del Reial decret apareixen aquestes referències a normes alienes afectades, que són les següents:

- a) Llei 11/1986, de 20 de març, de patents. De les dues disposicions que s'esmenten en figura una, l'article 21.5, que vam transcriure en la *Crònica* del número 8 de la REVISTA, pàg. 218, perquè imposa als ciutadans l'aportació d'una traducció al castellà dels documents que aquests presentin al Registre de la Propietat Industrial. El preàmbul del Reial decret no esmenta, però, l'article 29 de la Llei de patents, que també vam transcriure perquè igualment imposa el castellà.
- b) Llei 11/1988, de 3 de maig, de protecció jurídica de les topografies dels productes semiconductors. Encara que el text no en citi el BOE, cal dir que és el número 108, de 5 de maig de 1988. El preàmbul

del Reial decret 441/1994 diu que queda afectat «el paràgraf segon de l'apartat primer de l'article 4 i la disposició addicional segona» de la Llei 11/1988. És lamentable que no se citi el paràgraf següent del mateix apartat del mateix article, ja que estableix que «Tant la sol·licitud de registre com els documents restants que hagin de presentar-se en el Registre de la Propietat Industrial hauran d'ésser redactats en castellà. En les comunitats autònomes on hi hagi una altra llengua oficial, els documents esmentats podran redactar-se en la llengua esmentada, i han d'anar acompanyats de la traducció corresponent al castellà, que es considerarà autèntica en el cas de dubtes entre ambdues». Hem reproduït aquest article perquè no ho vam fer al seu dia en la crònica corresponent, i no s'entén que no sigui explícitament declarat afectat per l'article 36 de la Llei 30/1992, essent com és idèntic a l'article 21.5 de la Llei de patents que sí que és esmentat.

- c) Llei 32/1988, de 10 de novembre, de marques. El Reial decret en cita l'article 15.3 i la disposició addicional segona. Novament és lamentable que no en citi l'article 16.3 que vam transcriure en la *Crònica* del número 13 de la REVISTA, pàg. 236, ja que també imposa l'ús del castellà en la documentació.
- d) Reglament d'execució de la Llei de patents, aprovat pel Reial decret 2245/1986, de 10 d'octubre. El Reial decret 441/1994 en cita els articles 2, 15 i 65. Novament s'ometen els articles que hi pretenen imposar el castellà, que són el 13.3 i el 14.2, que ja vam esmentar en la *Crònica* del núm. 9, pàg. 173.

Àmbit internacional

En primer lloc cal destacar l'Instrument de Ratificació del Tractat de la Unió Europea, signat a Maastricht el 7 de febrer de 1992, i publicat al BOE núm. 11, de 13 de gener, i al suplement del núm. 138, de 10 de juny, tots dos de 1994. Les referències lingüístiques hi són escasses. Al títol III («Disposicions per les quals es modifica el Tractat constitutiu de la Comunitat Econòmica Europea amb el fi de constituir la Comunitat Europea») del Tractat de la Unió Europea hi ha l'article G, que conté les modificacions del Tractat constitutiu de la Comunitat Econòmica Europea. A l'apartat 36 d'aquest article figura al seu torn la modificació, entre altres, de l'article 126, inclòs en el capítol 3 («Educació, formació professional i joventut»), que diu el següent: «1. La Comunitat contribuirà al desenvolupament d'una educació de qualitat fomentant la coopera-

ció entre els Estats membres i, si fos necessari, donant suport i seguint l'acció d'aquests en el ple respecte de llurs responsabilitats quant als continguts de l'ensenyament i a l'organització del sistema educatiu, com també de la seva diversitat cultural i lingüística. / 2. L'acció de la Comunitat s'encaminarà a: —desenvolupar la dimensió europea en l'ensenyament, especialment a través de l'aprenentatge i de la difusió de les llengües dels Estats membres. [...]». El punt següent, el 37, inclou un títol IX, amb l'epígraf «Cultura», amb un sol article, el 128, que no fa cap referència lingüística explícita. L'últim article del Tractat de la Unió Europea, l'S, esmenta les llengües en què s'ha redactat el Tractat, que són les deu llengües oficials de la Comunitat, que continuen essent-ho, doncs, de la Unió. A continuació del Tractat hi ha una Declaració relativa al règim lingüístic en l'àmbit de la política exterior i de seguretat comuna, que diu que «La Conferència acorda que el règim lingüístic aplicable serà el de les Comunitats Europees. / Per a les comunicacions del COREU, servirà de moment com a guia la pràctica actual de la cooperació política europea. / Tots els textos sobre política exterior i de seguretat comuna que es presentin en reunions del Consell Europeu o del Consell o que s'hi adoptin, com també tots els textos que hagin de publicar-se, es traduiran immediatament i simultània a totes les llengües oficials de la Comunitat».

D'altra banda, cal esmentar els texts següents:

Tractat general de cooperació i amistat entre el Regne d'Espanya i la República Oriental d'Uruguai. Annex i acord econòmic que hi està integrat, signat a Madrid el 23 de juliol de 1992 (BOE núm. 131, de 2 de juny de 1994). Dins el capítol IV («Cooperació educativa i cultural») trobem l'article 11: «Totes dues parts coincideixen a subratllar, sense perjudici d'altres, com a camps prioritaris per a la seva cooperació en aquest àmbit, els següents: Estudi, defensa i difusió de la llengua espanyola com a principal patrimoni cultural comú».

Instrument de 23 de juliol de 1993 (BOE núm. 81, de 5 d'abril de 1994), de ratificació de l'Acord d'adhesió del Regne d'Espanya al Conveni d'aplicació de l'Acord d'Schengen de 14 de juny de 1985 entre els governs dels estats de la Unió Econòmica Benelux, de la República Federal d'Alemanya i de la República Francesa, relatiu a la supressió gradual dels controls en les fronteres comunes, signat a Schengen el 19 de juny de 1990, al qual es va adherir la República Italiana per l'Acord signat a París el 27 de novembre de 1990, fet el 25 de juny de 1991. En el títol III («Policia i seguretat»), capítol II («Assistència judicial en matèria penal»),

s'hi troba l'article 52: «1. Cada una de les parts contractants podrà remetre els documents relatius al procediment directament per correu a les persones que es trobin en el territori de l'altra part contractant. Les parts contractants lliuraran al Comitè Executiu una llista dels documents que és possible trametre per aquesta via. / 2. Quan hi hagi raons per pensar que el destinatari no comprèn la llengua en què està redactat el document, aquest haurà de traduir-se —o, almenys, els seus paràgrafs importants— a la llengua de la part contractant en el territori de la qual es trobi el destinatari. Si l'autoritat que tramet el document sabia que el destinatari només coneix una altra llengua, haurà de traduir-se el document —o, almenys els seus paràgrafs importants— a aquesta altra llengua».

Instrument de 18 de gener de 1994 (BOE núm. 21, del 25) de ratificació del Protocol que adapta l'Acord sobre l'espai econòmic europeu, fet a Brussel·les el 17 de març de 1993, i de l'Acord sobre l'espai econòmic europeu, fet a Porto el 2 de maig de 1992. Annexos. Protocol 1 («Sobre les adaptacions horitzontals»). Apartat 10 «Referències a les llengües. Quan algun dels actes als quals es fa referència confereixi drets o imposi obligacions als Estats membres de les CE o a les seves entitats públiques, empreses o particulars en relació amb la utilització de qualsevol de les llengües oficials de les Comunitats Europees, s'entendrà que els drets i les obligacions corresponents relatius a la utilització de qualsevol de les llengües oficials de totes les Parts Contractants es confereixen o imposen a les parts contractants, a les seves autoritats competents, entitats públiques, empreses o particulars». Protocol 4 («Sobre les normes d'origen»). Article 18 («Expedició a posteriori del certificat de circulació de mercaderies EUR. 1»). L'apartat 4 d'aquest article diu que aquest certificat haurà de dur l'esment «Expedit a posteriori» en una de les llengües en què apareix traduït aquest missatge, que són les següents: alemany, danès, castellà (anomenat espanyol en l'article 129 del protocol), finès, francès, grec, anglès, islandès, italià, neerlandès, noruec, portuguès i suec. L'article 19 («Expedició del duplicat del certificat de circulació de mercaderies EUR. 1»), apartat 2, també diu que el duplicat expedit en el cas de robatori, pèrdua o destrucció haurà de dur l'expressió «Duplicat» en una de les mateixes tretze llengües esmentades en què apareix traduït. Cap de les tretze llengües no coincideix amb el text en català. Atesa la similitud de la forma catalana amb la d'altres llengües, suposem que no hi hauria inconvenient a redactar aquests texts en català. Més problemàtic fóra el cas de l'article 21 («Condicions per estendre una declaració en factura») d'aquest protocol 4, perquè l'apartat 4 de l'article diu que «per estendre una declaració en

factura, l'exportador mecanografiarà, estamparà o imprimirà a la factura, albarà o qualsevol altre document comercial, la declaració, el text de la qual apareix a l'Apèndix iv, en una de les versions lingüístiques presentades en l'Apèndix esmentat de conformitat amb el que disposa la legislació nacional del país exportador. Si la declaració era manuscrita, aquesta es presentarà amb tinta i amb caràcters impresos». A l'Apèndix iv («Declaració en factura») apareix un text en les tretze llengües esmentades més amunt.

Reial decret 972/1994, de 13 de maig (BOE núm. 141, de 14 de juny), pel qual es reestructura la Comissió Nacional Espanyola de Cooperació amb la UNESCO. En el preàmbul es diu que «[...] la Constitució espanyola, en l'article 149.2, disposa que l'Estat considerarà el servei de la cultura com a deure i atribució essencial, i en el seu article 3, apartat 3, estableix que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció. Per això, el Reial decret present es proposa, amb la reestructuració de la Comissió Nacional Espanyola de Cooperació amb la UNESCO, recollir en la seva organització i funcionament les exigències que es deriven de la diversitat cultural i lingüística d'Espanya». Més avall, en l'article 1, es diu el següent: «La Comissió Nacional Espanyola de Cooperació amb l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura tindrà les finalitats següents: c) Canalitzar la presència de les comunitats autònomes a la UNESCO per reflectir en la participació espanyola la realitat pluricultural i plurilingüística d'Espanya en la projecció internacional de la cultura espanyola».

Toponímia

En aquest àmbit cal esmentar la millora indirecta en l'ús de topònims catalans mitjançant dues ordres de 19 de gener de 1994 (BOE núm. 19, del 22), per les quals es ratifica la modificació dels noms de les denominacions següents:

- L'específica «Pollo y Capón de la Raza Prat» per «Pollo y Capón del Prat»,
- La d'origen «Borjas Blancas» pel de la denominació d'origen «Les Garrigues».

D'altra banda, esmentem, pel seu surrealisme, l'Ordre de 25 de gener de 1994 (BOE núm. 30, de 4 de febrer), per la qual s'actualitzen els an-

nexos de l'Ordre de 6 d'octubre de 1992, en relació amb la utilització de noms geogràfics i de la menció «vi de la terra» en la designació dels vins de taula. Deixant de banda els topònims dels País Valencià, amb formes aberrants, tant els de Catalunya com els de les Illes Balears són prou correctes, i en tot cas hi ha menys «faltes» de les que acostumem a trobar al BOE. Fins i tot hi trobem accents oberts, fet realment poc freqüent al BOE, que ens recorda que els nombrosos accents tancats incorrectes d'altres normes no són provocats pel teclat. Paradoxalment, aquesta correcció contrasta amb l'ús de l'expressió «Província de Lèrida», que atempta directament contra l'encara recent Llei 2/1992 (reproduïda a la *Crònica* del núm. 18, pàg. 295 i 296 d'aquesta revista), per la qual passen a denominar-se Girona i Lleida les províncies de Gerona i Lèrida, a més d'altres expressions no toponímiques però sí preconstitucionals com «*región catalana*» o «*región levantina*». Però el fet més sorprenent és la correcció d'errades (BOE núm. 58, de 9 de març de 1994), on, referint-se a la província de «Lèrida», no ho aprofita per corregir aquesta denominació. A més, en la correcció es reproduïxen malament topònims que en l'original apareixien ben escrits, de manera que tots els accents oberts que eren correctament escrits en l'original apareixen incorrectament en la pretesa correcció. El fet és antològic:

<i>Original</i>	<i>Correcció d'errades</i>	
	«on diu»	«ha de dir»
Província de Lèrida	Província de Lèrida	Província de Lèrida
Isona i Conca Dellà	Isona i Conca Dellá	Isona i Conca Dellá
Isona i Conca d'Alla	Isona i Conca d'Allá	(elimina la repetició)
Salas de Pallars	Salás de Pallars	Salás de Pallars

O sigui, que la correcció d'errades ni diu el que es deia ni corregeix el que cal corregir.

Resolució de 26 de febrer de 1994 (BOE núm. 57, de 8 de març; citada a l'epígraf *Funció pública*, apartat Administració local), de la Direcció General de la Funció Pública, per la qual s'efectua la publicació conjunta de convocatòries de concurs ordinari per a la provisió de llocs de treball reservats a funcionaris de l'Administració local amb habilitació de caràcter estatal. També hi trobem la paradoxa següent. Les províncies de Lleida i de Girona apareixen castellanitzades i per tant no s'adeqüen a la denominació oficial, a més de trobar-s'hi altres «faltes» en diversos topò-

nims. En canvi, Ourense i A Coruña, apareixen escrits en el galleg normatiu actual i no amb la denominació oficial de la província.

A banda d'aquests casos curiosos, continuem trobant altres infraccions de la Llei esmentada relativa a les províncies de Lleida i Girona, a més de nombroses faltes i castellanitzacions de topònims. També com a curiositat, hem trobat fins i tot la italianització d'un topònim: «Constantini» (per Constantí?) en l'annex II de l'Ordre de 20 de gener de 1994 (BOE núm. 30, de 4 de febrer), que fixa modalitats de control sanitari en productes de comerç exterior destinats a ús i consum humà i els recintes duaners habilitats per a la seva realització.

Altres disposicions

Cal esmentar, encara, les disposicions següents:

Resolució de 28 de gener de 1994 (BOE núm. 89, de 14 d'abril), de l'Oficina Espanyola de Patents i Marques, per la qual es fa pública l'adjudicació definitiva del concurs celebrat per contractar la traducció al castellà de resums redactats en anglès, francès i alemany de les sol·licituds publicades en patents europees que designen Espanya durant l'any 1994.

Resolució de 10 de febrer de 1994 (BOE núm. 83, de 7 d'abril), de la *Real Academia Española*, per la qual s'anuncia la convocatòria del premi «Fernández Abril», corresponent a l'any 1994. «Tema: Estudi sobre qualsevol tema de lingüística o literatura espanyola.» No especifica si es vol abraçar totes les cultures que cauen dintre de les fronteres estatals, però un requisit de la convocatòria aclareix que «Les obres han d'estar escrites en castellà».

Reial decret 438/1994, d'11 de març (BOE núm. 84, de 8 d'abril), pel qual es regulen les instal·lacions de recepció de residus oliosos procedents dels bucs, en compliment del Conveni internacional «Marpol 73/78». L'esmentem perquè hi trobem models bilingües castellà-anglès als annexos I i II.

Resolució de 25 d'abril de 1994 (BOE núm. 113, de 12 de maig de 1994), de la Direcció General de Relacions Culturals i Científiques, per la qual es convoquen beques per a lectorats d'espanyol a universitats estrangeres.

Ordre de 25 d'abril de 1994 (BOE núm. 105, de 3 de maig de 1994), per la qual es regulen les receptes i els requisits especials de prescripció

i dispensació d'estupefaents per a l'ús humà. En l'annex iv («Especificacions tècniques»), lletra e, es preveu que «Els talonaris de receptes d'estupefaents editats per les comunitats autònomes s'ajustaran al model que figura en l'annex i, sense perjudici de les diferències idiomàtiques i d'identificació que aquelles estableixin. [...]». Un text similar apareix a l'Ordre de 23 de maig de 1994 (BOE núm. 129, del 31), per la qual s'aproven els models oficials de recepta mèdica per a la prestació farmacèutica del Sistema Nacional de Salut. «Primer. *Ambit d'aplicació*. 1a. Les receptes mèdiques utilitzades en la prestació farmacèutica del Sistema nacional de Salut hauran d'ajustar-se al que disposa l'Ordre present, sense perjudici de les diferències idiomàtiques i d'identificació que les comunitats autònomes competents introdueixin. [...]». Aquest precepte lingüístic respectuós del plurilingüisme de l'Estat en reproduïx, en els mateixos termes, un d'inclòs en l'Ordre d'1 de febrer de 1990 (BOE núm. 35, del 9), que no vam incloure en la crònica corresponent.

Reial decret 859/1994, de 29 d'abril (BOE núm. 123, de 24 de maig), pel qual es crea l'Acadèmia d'Enginyeria. L'article 3 diu que «L'Acadèmia tindrà les finalitats següents: [...] g) Elaborar i mantenir actualitzat un lèxic en llengua castellana de termes relatiu a l'enginyeria».

1.3. PAÍS BASC

Iñigo LAMARCA ÍTURBE

Letrado de las Juntas Generales de Gipuzkoa

Expondremos en esta *Crónica* el contenido sucinto de la normativa y de las resoluciones más relevantes publicadas sobre el euskara en el *Boletín Oficial de la Comunidad Autónoma Vasca* en el período comprendido entre enero y junio, ambos incluidos, de 1994. Utilizaremos, para ello, la sistemática empleada en anteriores crónicas.

1. *Administración pública autonómica*

En este capítulo debemos destacar en primer lugar el Decreto 89/1994 de 15 de febrero de modificación del Decreto por el que se articulan diversas medidas para la aplicación del proceso de normalización del uso del euskara en las administraciones públicas vascas (BOPV núm. 45, del